

Tanrı'nın Karakteri Nasıldır?

Tanrı'nın karakteri nasıldır? Bir anket yapsanız, bazıları makul, bazıları tuhaf çeşit çeşit cevaplar gelebilir. Tanrı'nın karakteri neye benzer sorusuna cevap aramak için sizinle bir hikâyeye paylaşmak istiyorum. Bu hikâyeye, Guideposts Treasury of Love, yani, Yol Levhaların Sevgi Hazinesi adlı kitapta bulunuyor.

1975 yılının eylül ayında, Lois Olson ve ailesi Stehekin köyünde oturuyorlardı. Bu köy Amerika'nın

Washington eyaletinde, Kuzey Cascade Dağları'nın vadilerinden birinde yer alıyor. Oraya giden yol yoktu. Telefon hatları da yoktu. Erişim ya gölden 4 saatlik feribot seyahati ya da hava müsaitse yarım saatlik deniz uçağı yolculuğı ile sağlanabiliyordu.

Lois'in kocası Tom, 12 öğrencili, tek odalı bir okulda öğretmenlik yapıyordu. Öğrencilerinden biri kendi çocukları olan 8 yaşında Sally idi. Bazen Lois 4 yaşında kızları Amy'yi de yanına alarak, okulda

kocasına yardımcı oluyordu. Bir gün, daha büyük çocuklar beysbol oynarken Amy heyecanlandı ve bir çocuk beysbol sopasını tam sallarken önüne geçti. Sopa, Amy'nin başının sağ tarafına vurdu. Annesi yanına koşup kızına bakarken Amy'nin başından kan akıyordu.

Amy'yi köydeki emekli ve tek doktora aceleyle götürdüler. Doktor yarasını temizleyip pansuman koyduktan sonra, "İyi olacağını düşünüyorum" dedi. Doktorun

karısı, arabayla Lois ve Amy'yi 8 kilometre mesafedeki orman içinde evlerine götürdü ve Tom okula döndü. Doktorun karısı Lois'e yalnız kalmalarının iyi bir fikir olup olmadığını sordu. Lois, Amy'nin uyanık olduğunu gördü ve rahatladı, kalabileceklerine karar verdi.

Doktorun karısının gitmesinden kısa süre sonra durum değişti. Küçük Amy kollarını hareket ettiremiyordu. Lois korktu. Telefonu da arabası da yoktu. Tom,

saatler sonra eve gelecekti. Lois, kızını kollarına alıp dua etti. Başka çaresi yoktu. Hayatı boyunca Allah'a inanmıştı fakat Allah'ın onlara ne kadar yardım vereceğinden emin değildi. Lois, çocukken çocuk felcinden iyileştiği zamandan bu yana, hayatında Allah'ın gücünü hiç hissetmemişti. Şimdiyse bütün gücüyle dua ediyordu.

Amy'yi kollarına alıp yolda yürümeye başladı. Feribot limanı 8 kilometre uzaktaydı. Amy 18 kilo

geliyordu ve Lois'in polyo tarafından zarar görmüş olan sırtı ağrıyordu. Dua etmeye devam etti. Amy, kollarında elden ayaktan kesilmiş durumdaydı, fakat birden bire baktı ve anlamsız şeyler söylemeye başladı. Lois onu zorlukla anlıyordu. Bunun, bir beyin hasarının belirtisi olduğunu düşündü. Daha hızlı yürümeye başladı ve biraz koşmaya bile çalıştı fakat her an gücü azalıyordu. "Allah'ım lütfen!" diye haykırdı.

Tam o sırada bir araba, yan sokaktan döndü. Fakat ters yöne gidiyordu. Lois, yardım için çığlık attı fakat araba virajda gözden kayboldu. Lois hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Fakat, arabanın durduğunu duydu. Tekrar koşup bağırmaya başladı. Araba gözükte, geri geliyordu. Çok uzakta oturan komşu Rhoda'ydı. "Amy'i doktora götürmem lazım!" dedi.

Giderken Rhoda ona, "Çok nadiren bu saatte kente giderim. Bir kimsenin çağırıldığından da emin

değildim.” Önce, Tom’u almak için okula gittiler. Lois’in ona ihtiyacı vardı ve Tom da onlarla olmak isteyecekti. Rhoda, uçağı çağırarak için limana gitti. Tam o sırada, öğrencilerinin okul taşıtı gözükte. Erken gelmişti.

Limana giderken Amy titremeye başladı. Şiddetli sarsılmalarla sol tarafını büküldü ve dili damağına kontrolsüz bir şekilde hareket etti. Lois, bunun bir beyin nöbeti olduğundan emindi. Tom ve öbür kızları Sally, Rabb’in duasını

tekrarlamaya başladılar. Amy de dua ediyordu, dudaklarıyla duayı tekrarlıyordu. Lois, kızınının Allah'ı kendisi için çağırıldığını biliyordu. Amy'ye Rabb'in duasını öğretmişlerdi ve her akşam söylerdi. Lois, Allah'ın cevaplayacağı bir dua varsa, bu Amy'nin duası olsa gerek diye düşündü.

Aniden Amy bilincini kaybetti ve tamamen hareketsiz oldu. Lois için bir altüst olma zamanı varsa, işte o an bu andı. Fakat kızınının duası

imanını güçlendirmişti. Kalbi çarpıyordu fakat içinde sadece ve sadece Allah'tan gelebilen bir esenlik vardı.

Limana geldikleri zaman şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Tom, havanın çok kötü olduğu için uçağın gelemeyebileceğini öğrendi. Feribot ise hâlâ orada duruyordu. Bir gecikme olmuştu. Saatler önce gitmiş olması gerekiyordu. Biri onlara, “Feribotta bir doktor var” dedi.

Rüzgâra karşı feribota koştular. Doktoru buldukları zaman Amy’i stayşın arabasının arka koltuğuna koydular. Şimdi Amy’nin nefesi daha zahmetliydi ve çok hızlıydı. Doktor Tom’a dönerek, “Ben hemen geleceğim” dedi. Geri geldiği zaman başka bir adam yanındaydı. “Bu Doktor Dwiggens” dedi. “Stanford Tıp Merkezi’nde biz meslektaşımız. Birkaç dakika öncesine kadar burada olduğunu bilmedim. Tam istediğiniz adam budur.”

Dwiggens bir solunum uzmanıydı ve Amy'nin nefes alması için ne yapması gerektiğini biliyordu. Telaş içinde çalıştı. Köyden gelen insanlar gruplar halinde dua ediyorlardı.

Biri, “Ernie gelmeye çalışacak” dedi. Ernie, deniz uçağının pilotuydu. Yarım saat boyunca uçağı beklediler. Sonunda bulutların arasından pervanelerin sesini işittiler. Sonra da uçağın çırpıntılı gölün üzerine indiğini gördüler.

Dalgalar dubalara şiddetle vururken herkesin nefesi kesildi. Uçak hoplaya zıplaya gitti fakat takla atmadı ve yüzdü. Pilot başarmıştı! İzleyen yaşlı bir kişi, “Sadece 30 senelik bir pilot bunu yapabilirdi” dedi.

Birdenbire Amy uyanıp ağlamaya başladı. Lois, hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştı. Etrafında çok kişinin, “Allah’a şükür” dediğini duydu.

Doktor Dwiggens, Tom Amy ve Lois kendilerini uçağa sıkıştırdılar.

Lois, uçuşu ‘vahim’ olarak tasvir etti. Sonra, ambulansla 56 kilometre uzaktaki hastaneye gittiler. Amy, derin bir kafa travması ve beş kemik parçalanması için ameliyat oldu. Fakat kemik parçalarının hiçbirisi, kafasını koruyan tabakayı delmemişti.

Sonunda Amy tüm uzuvlarını kullanabildi ve normal şekilde konuşabildi.

Lois şöyle yazdı:

Bir mucize kaç tane tesadüften ibarettir? Hâlâ bilmiyorum. Fakat

Rhoda'nın arabasının doğru zamanda doğru yerde olması, tam ihtiyaç duyduğumuz doktorun bulunduğu feribotun gecikmesi, uçağı kuduran gölün üzerine indirebilen deneyimli pilotun cesareti, sonra Amy'nin beyninin zarar görmemesi –Allah'ın özel müdahalesi ve yönlendirmesi olmadan bunların gerçekleşmesi mümkün olduğunu hiç kimse bana söyleyemez. Bize küçük kızımızı geri verdi ve hayat boyu O'na şükredeceğiz.”

Yeşaya 41:10 Korkma, çünkü ben seninleyim, Yılma, çünkü Tanrın benim. Seni güçlendireceğim, evet, sana yardım edeceğim; Zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım.

Bu hikâyeyi duyan her ebeveyn, o annenin çocuğu için duyduğu tutkuyu hissedebilir. Çocuğu için hayatını verirdi. O çocuk, rahminden gelmişti.

Siz Allah'ın çocuğusunuz. O sizi yarattı. Allah'ın sizin için Lois'in Amy için duyduğu tutkusu gibi var

mı? Evet diyorum ve fazlasıyla. Sözü bunu bildiriyor. Yaptığı işler bunu gösteriyor.

1 John 4:8 ...Çünkü Tanrı sevgidir.

Ayet, “Tanrı’nın sevgisi var” demiyor. Ayet, “Tanrı, seven biri” demiyor. Bunlar doğru da. Ayet, “Tanrı sevgidir” diyor. Allah’ın varlığının özü budur. Bu sevgiyi daha net bir şekilde 1. Korintliler 13. Bölümde tanımlıyor. Tanrı’nın karakterinin nasıl olduğunu daha iyi öğreniyoruz.

1. Korintliler 13:4-8 Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. ⁵ Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz. ⁶ Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir. ⁷ Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır. ⁸ Sevgi asla son bulmaz.

Allah böyledir. Karakteri budur. Bu sevgiyi size ifade ediyor:

Jeremiah 31:3 ...Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim.

Allah sizi kendisine sevecenlikle çekiyor. Karşılık verecek misiniz?

Allah'ın yaptıkları, sevgisini beyan eder. Doğada güzel şeylere bir bakın. Onları sadece işlevsel olarak yapmadı, güzel de yaptı. Hem insanların hem de hayvanların mutluluğu için nasıl sağlandığına bir bakın. Allah dünyayı yarattı ve her şeyin çok iyi olduğunu belirtti.

Allah'ın yasasının –sevgi yasasının– çiğnenmesi acı ve ölüm getirdi.

Yaratılış 3:17 RAB Tanrı Adem'e,
“Karının sözünü dinlediğin ve sana, Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi” dedi,
“Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın.”

Doğru, Allah toprağı lanetledi fakat bunu Adem ve Havva'nın iyiliğı için yaptı. Bu hayatın gerektirdiğı zor işler, kötülükten dönüp iyiliğı

istemeleri için gereken disiplin için atandı. Allah'ın yaratılışta yaptığı işler günah tarafından tamamen tahrip edilmedi. Gökler, hâlâ Allah'ın görkemini beyan eder. Bu dünya, insanlığın yaptığı savaş, çevre kirliliği, suç ve ahlaksızlık yüzünden inler ama yine de çiçekler, ağaçlar, tepeler, çaylar, kuşlar, köpekler ve kediler var. Harika! Doğa, Allah'ın iyiliğini beyan eder.

Fakat Şeytan, çok kişinin, Allah'a kötü ve zalim, her hangi bir hata

veya kabahati cezalandırmak için fırsat kollayan bir Tanrı olarak bakmasına neden oldu. İnsanlar, şöyle açıkça konuşan Kutsal Yazılar'ı yanlış yorumluyorlar:

Mısır'dan Çıkış 34:6-7 Musa'nın önünden geçerek, “Ben RAB'bim” dedi, “RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. ⁷ Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım.”

İnsanlar, Allah'ı dünyadaki acıların sorumlusu olarak suçluyorlar. Dünyaya Tanrı sevgidir diyen gerçeği açığa vurmak için İsa bu dünyaya geldi. İsa, Allah'ı bize açıklamak için geldi.

Yuhanna 14:8-9 ⁸ Filipus, “Ya Rab, bize Baba'yı göster, bu bize yeter” dedi. ⁹ İsa, “Filipus” dedi, “Bunca zamandır sizinle birlikteyim. Beni daha tanımadın mı? Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür. Sen nasıl, ‘Bize Baba'yı göster’ diyorsun?”

İsa, hasta olanları iyileştirdi,
ümitsiz olanlara ümit vaaz etti,
alçakgönüllü olanlara vaatler verdi
ve alacağı olanların hepsine
mutluluk saçtı. Çocukları
bereketledi ve ölüleri diriltti. Allah
böyledir.

Bunun ötesinde çarmıha gerildi ve
günahlarımız için öldü. Günahsız
Tanrı'nın Ođlu, günahlarımızı
üstlendi ve borcumuzu kapatarak
bizi özgür kıldı.

Allah, Ođluyla birlikte acı çekti.

2. Korintliler 5:19 Şöyle ki Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı ve barıştırma sözünü bize emanet etti.

Allah işte böyledir. Aynı ölen çocuğu için yolda koşan bir annenin tutkusundan daha fazla tutkuyla, Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik Oğlunu verdi, öyle ki, O'na iman eden hiçbir mahvolmasın hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.

